

РЕШЕНИЕ

№ 5531

гр. София, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6443** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Б. Б. И. срещу РЕШЕНИЕ от 27.05.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 147-и състав, постановено по нахд № 13718/2019г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че са били допуснати нарушения на процедурата при съставянето на актовете, защото деянията не били описани детайлно и подробно. Не била отразена посоката на движение на управлявания от него автомобил, скоростта на движение, как е установено, че тази скорост не е съобразена с интензивността на движението в съответния час, конкретното място на настъпване на ПТП и други относими обстоятелства. Изтъква се, че не са събрани доказателства за точната скорост с която той се е движил, нямало описание на пътната обстановка, начина на регулиране на движението, поради което той е бил пречатван да проведе и организира своята защита. Липсвали доказателства за компетентност на актосъставителя, съществувало и разминаване в описание на изпълнителното деяние на нарушението по чл.100 ал.1, т.1 от ЗДвП.

Касаторът, чрез своя процесуален представител адв. Р. М. И. моли да бъде отменено решение от 27.05.2021г. на СРС, НО, 147-и състав по нахд № 13718/2019г., като спорът се реши по същество, чрез цялостна отмяна на НП №

17-4332-023552/13.11.2017г. Претендира възстановяване на направените разноски пред двете инстанции.

Ответникът- СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се представлява в проведеното публично съдебно заседание и не е депозирал писмен отговор по чл.213а ал.4 от АПК. Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за основателност на жалбата и моли същата да бъде уважена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 27.05.2021г. по нахд № 13718/2019г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 147-и състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 17-4332-023552 от 13.11.2017г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“- СДВР, с което на основание чл.179 ал.2, пр.1 от ЗДвП на Б. Б. И. е наложено административно наказание – глоба в размер на 200.00 /двеста/ лева за нарушение по чл.20 ал.2 от ЗДвП и на основание чл.183 ал.1, т.1, пр.2 от ЗДвП му е наложено наказание- глоба в размер на сумата от 10.00 /десет/ лева за извършено нарушение по чл.100 ал.1, т.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал гласни доказателствени средства, чрез разпит на актосъставителя А. Л. Д., свидетелите Г. И. Б., К. М. В. и са приети писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обоснован правен извод, че в проведеното административно-наказателно производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, доказано е административно-наказателното обвинение за двете нарушения с правна квалификация чл.100, ал.1, т.1 и чл.20 ал.2 от ЗДвП, които са извършени от Б. Б. И..

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 147-и състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

На 12.10.2017г. около 16.00 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], Б. Б. И. е управлявал лек автомобил марка „Д. Л.“ с рег. [рег.номер на МПС] . На кръстовището с [улица], поради несъобразена скорост с интензивността на движението е реализирал ПТП в спрелия пред него лек автомобил марка „Тойота А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , който вследствие на удара се е отклонил и се е ударил в друго МПС. Б. Б. И. не е представил на органите на СДВР и не е носил контролния талон към СУМПС.

В тази връзка в присъствието на един свидетел е съставен акт за установяване на административно нарушение № 0302627/12.10.2017г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанийето за неговото касиране по чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

При вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 147-и състав фактическа обстановка настоящият състав също преценява, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са обуславяли отмяната му.

Съставеният АУАН № 0302627/12.10.2017г. отговаря на императивните изисквания на разпоредбата на чл.42 т. 4 от ЗАНН, доколкото извършеното описание на приетите за реализирани от касатора нарушения, респ. обстоятелствата, при които те са извършени и мястото на довършване на деянията, са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да удовлетворят изискванията за пълнота на обвинителната теза и адекватното упражняване на реципрочното ѝ право на защита на лицето, срещу което се насочва административно-наказателната принуда. В издаденото НП № 17-4332-023552/13.11.2017г. дословно са възпроизведени фактическите констатации, отразени в АУАН, предприет е самостоятелен анализ и е обективизирано, с коя точно деятелност Б. Б. И. е реализирал елементите на състава на вменените му две нарушения, което обосновава законосъобразността на санкционния акт.

От анализа на събраните и обсъдени в тяхната взаимовръзка и единство писмени и гласни доказателствени средства, не се разколебава обвинителната теза на ответника за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата. Не се констатират пороци по см. на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1, т.5 от ЗАНН, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице и да препятстват съдебния контрол на фактическите основания на отговорността.

Противно на твърденията на касатора, настоящият състав приема, че съставените актове - АУАН и НП очертават по разбираем и несъмнен начин в конкретика фактическото обвинение за всяко от твърдените нарушения на позитивни правила за поведение. Във фактическата част на АУАН и НП са описани по изискуемия от закона начин относимите към съставомерността на нарушението факти и обстоятелства. Налице е коректно цитиране на нормативните правила, вкл. цифровото им означение, доколкото направеното описание на приетите за реализирани от водача нарушения, респ. обстоятелствата, при които те са извършени, е формулирано изчерпателно и ясно в достатъчна степен. Следователно, нарушителят е бил наясно с рамките и съдържанието на обвинението срещу него и е бил в състояние да проведе защитната си позиция, както в хода на развилото се административно-наказателно производство, така и в съдебната фаза на процеса.

Настоящият касационен състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените по см. на чл.57, ал.1 т.5 от ЗАНН, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство Б. Б. И. без съмнение е бил запознат за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП с вх. № 433200-86936/09.08.2019г.

Във връзка с второто възражение за липса на доказателства, от които да се установи компетентността на актосъставителя А. Л. Д., същото е неоснователно. Актосъставителят е полицейски орган- младши автоконтрольор в отдел «Пътна

полиция» на СДВР и същият на основание заповед № 8121з-952/20.07.2007г. /т.1.2/ на министъра на вътрешните работи е определен да осъществява контролна дейност по ЗДвП и да издава АУАН. Ето защо, актосъставителят е бил компетентен орган по см. на чл.37 ал.1, б»б» от ЗАНН да състави АУАН № 0302627/12.10.2017г. Действително в НП е цитиран АУАН № Д302627/12.10.2017г., но очевидно се касае за допусната явна фактическа грешка при изписване на първата цифра на документа, като по никакъв начин това обстоятелство не може да рефлектира върху законосъобразността на НП № 17-4332-023552/13.11.2017г. Правилно словесно е описано изпълнителното деяние за второто нарушение по чл.100 ал.1, т.1 от ЗДвП, като касаторът е санкциониран за това, че на 12.10.2017г. не е носил контролния талон към СУМПС. В негова доказателствена тежест е да установи предпоставките за приложение на чл.157 ал.6 и ал.7 от ЗДвП.

Ето защо, може да се приеме, че по време на съдебното следствие, проведено по нахд № 13718/2020г. са събрани и приети всички писмени и гласни доказателства, посредством които са изяснени в пълнота и безпротиворечивост относимите факти. Съдът не е обвързан от решението на АНО и не може да бъде възпрепятстван в правомощията си да провери обстойно фактите, релевантни за спора, с който е сезиран. Съдът трябва да изследва и решава всички въпроси, както по фактологията, така и по приложението на правото, от които зависи изходът на делото. Въззивният съд е изпълнил процесуалното си задължение, като е постановил решението си, след като е разкрита обективната истина по случая и е осигурена възможността за пълноценно упражняване на правото на защита на касатора.

Настоящата съдебна инстанция напълно подкрепя и споделя аргументите, мотивирали СРС да потвърди наказателния акт, като при условията на чл.221 ал.2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат повторно излагани и преповтаряни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 27.05.2021г. на СРС, НО, 147-и състав е правилно на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не се констатираха служебно основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 27.05.2021г., постановено по нахд № 13718/2019г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 147-и състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.